

Слѣдъ примирieto русскитѣ войски се опжихъ къмъ Цариградъ, гдѣто трѣбваше да бжде подписанъ договора и трупахъ се въ Св. Стефанъ. По внушението на Английскитѣ държавни мъже, Турция, ако и да се колебаеше, най-послѣ на 19-й Февруарий, сключения договоръ се подписа и даде край на войната.

Споредъ рѣшението на конференцията, България по този договоръ се лишаваше отъ една часть земя въ Добруджа и въ Нишкия санджакъ, нѣ пакъ се видѣла голѣма и силна държава въ очитѣ на английското правителство, което не

Ген. лейт. М. Д. Скъбелевъ II.

закъснѣ да испрати своя флота въ Мряморно море и да се покаже готова за бой, ако не се стѣснятъ границитѣ на България. При това на 20-й Мартъ телеграфически събщи на посланицитѣ си при Великитѣ Сили, че този договоръ не може да се допусне, защото, споредъ него се създава една силна славянска държава, която ще владѣе важни пристанища по брѣговетѣ на Черно Море и Архипелага, подъ влиянието и властѣта на Русия и ще се установи тѣй, щото да потъне въ господствуващото славянско множество една значителна масса отъ едно население, което гледа съ страхъ какъ ще се погълне отъ общество чуждо не само по народност, нѣ и по политическа склонност и по духовно управление.

Английското правителство привлече на своя страна Австрия и като поставиха на масата издадената презъ 1876 г. отъ грѣцитѣ карта въ която се посочваше че по-голѣмата часть отъ западна Тракия и Македония се населявали съ грѣци, и само въ Пловдивъ имало 50,000 жители (когато цѣлото население не възлизаше повече отъ 30,000 ж.) успѣха, въ *името на човѣшкитѣ права* да распокъсатъ България на петъ части и да нарушатъ етнографическия, географическия и икономическия сходства на българското население, като отетжиха цѣла Добруджа на Румъния; една часть на Сърбия; друга,